

ภาคที่สอง

วัฒนธรรมเกาหลี

บทที่ 7

ตลาดในเกาหลี

เมื่อผู้เขียนเดินทางไปยังประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ได้พบกับเพื่อนที่เคยเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกันมาก่อนชื่อ ดร.ป๊ก ซุนบก (Park Sun-bok) ตอนนั้นเขาทำงานเป็นผู้อำนวยการฝ่ายขององค์การยูเนสโกที่กรุงโซล ผู้เขียนได้ไต่ถามว่า อะไรที่เป็นแก่นหรือสาระสำคัญของชีวิตของคนเมืองโซม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือควรจะไปดูกิจกรรมใดที่สามารถมองเห็นภาพของการดำเนินชีวิตของชาวเกาหลีอย่างแท้จริง ดร.ป๊กตอบว่า “คนทั่วไปจะได้รับคำแนะนำให้ไปดูตลาดพื้นเมืองและการป็นเขา เพราะปรากฏการณ์ทางสังคมทั้งสองประเภทนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของคนเกาหลี” จากคำบอกเล่าดังกล่าว ผู้เขียนจึงเริ่มต้นสังเกตและทำการศึกษาเรื่องราวของตลาดของสังคมนี้อย่างจริงจัง

ตามความเข้าใจของคนทั่วโลกนั้น ตลาดคือสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้า โดยผู้ซื้อจะเข้าไปจับจ่ายซื้อของที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นอาหารสดอาหารแห้ง เครื่องอุปโภคบริโภค ตลอดจนเสื้อผ้าอาภรณ์ ไปจนถึงสินค้าประเภทอิเล็กทรอนิกส์ สินค้าพื้นเมือง วัสดุก่อสร้าง และเครื่องจักรเครื่องยนต์ ส่วนผู้ขายก็จะนำสินค้าที่ตนผลิตขึ้นหรือไปรับมาขายในตลาด ในตลาดมีกระบวนการต่อรองราคา โดยการซื้อขายจะเกิดขึ้นเมื่อราคาเป็นที่พอใจของผู้ซื้อและผู้ขาย ปรากฏการณ์ดังกล่าว เราสามารถพบเห็นในตลาดทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมของประเทศกำลังพัฒนาที่มีตลาดตั้งอยู่มากมายตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ในเมืองใหญ่และนครหลวง ซึ่งตลาดเหล่านี้เป็นที่นิยมของผู้คนไปจับจ่ายซื้อของกันอย่างแพร่หลาย แม้ว่าในปัจจุบันนี้ รูปแบบของตลาดบางส่วนจะเปลี่ยนไปเป็นซูเปอร์มาร์เก็ต คอนวีเนียนสโตร์ และห้างสรรพสินค้าที่โอ้อ่าหรูหรา แต่ตลาดพื้นเมืองก็ยังคงยืนหยัดอยู่ได้ด้วยค่านิยมของผู้คนไม่เสื่อมคลาย อีกทั้งกลายเป็นจุดขายในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ชาวต่างประเทศชอบที่จะมาเยี่ยมชม

ในกรุงเทพมหานคร ตลาดนัดจตุจักรเป็นตลาดใหญ่ที่สุดที่ย้ายมาจากตลาดนัดทองสนามหลวง เป็นตลาดที่เปิดทำการในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์และวันหยุดราชการอื่น ๆ โดย

ผู้คนที่สามารถซื้อหาสินค้าได้เกือบทุกประเภท ยกเว้นเครื่องจักรขนาดใหญ่และวัสดุก่อสร้างจำนวนมาก ๆ ตลาดนัดจตุจักรจึงเป็นศูนย์กลางของคนกรุงเทพฯ และเป็นที่ยึดจ่ายซื้อของของคนต่างจังหวัดและจากต่างประเทศ ในขณะที่ตลาดสดมีตั้งอยู่แทบทุกจุดของกรุงเทพฯ ซึ่งเปิดดำเนินการซื้อขายทุกวัน อีกทั้งยังมีตลาดสี่มุมเมืองซึ่งเป็นตลาดขายส่ง (wholesale) ตลาดเหล่านี้ให้บริการแก่ผู้ซื้อและผู้ขายจำนวนมากมายิ่ง ๆ ที่ปัจจุบันมีห้างสรรพสินค้าและซูเปอร์มาร์เก็ตผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดจำหน่ายสินค้าชนิดและประเภทเดียวกันภายในอาคารที่เปิดเครื่องปรับอากาศตลอดเวลา พร้อมทั้งมีเครื่องมือเครื่องมือทันสมัยไว้บริการลูกค้าอย่างครบครัน แต่คนกรุงเทพฯ ก็ยังคงไปจับจ่ายซื้อของในตลาดพื้นเมืองดังกล่าวอย่างต่อเนื่องและตลอดมา

ตลาดของประเทศเกาหลีได้มีส่วนคล้ายคลึงกับตลาดในกรุงเทพฯ โดยมีตลาดพื้นเมืองขนาดใหญ่สองแห่ง คือ ตลาดนัมแดมุน (Namdammun) และตลาดดงแดมุนหรือทงแดมุน (Tongdaemun) นอกจากนี้ มีตลาดสดขนาดกลางและขนาดเล็กตั้งอยู่ตามเขตต่าง ๆ ของนครหลวงแห่งนี้ ในที่นี้ จะพยายามค้นหาคำตอบด้านลักษณะโครงสร้าง (structure) และหน้าที่ประโยชน์ (function) ของตลาดว่าเกี่ยวข้องกับวิถีทางการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีในแง่ใดบ้าง

กรุงโซลในอดีตกาลนั้นจะมีกำแพงเมืองล้อมรอบ และมีประตูเข้าออก 4 ทิศ คือ ดงแดมุน (ทิศตะวันออก) ซอแดมุน (ทิศตะวันตก) ปุกแดมุน (ทิศเหนือ) และนัมแดมุน (ทิศใต้) ปัจจุบัน กำแพงเมืองได้สูญหายไปแล้ว คงเหลือแต่ประตูเมืองนัมแดมุนและดงแดมุน และบริเวณใกล้เคียงกับกำแพงเมืองทั้งสองแห่งนี้เองเป็นที่ตั้งของตลาดพื้นเมืองขนาดใหญ่ที่มีประวัติอันยาวนาน มีกิจกรรมที่แสดงถึงการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีที่ผู้ขายต่างกุลีกุจอขนถ่ายสินค้าทำงานอย่างหนักและรีบเร่งทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อทำกิจกรรมของตนให้ได้รับผลสำเร็จโดยเร็ว ในตลาดมีผลผลิตส่งมาจากโรงงานและมาจากทุกภูมิภาค รวมทั้งสินค้านำเข้า ส่วนลูกค้าเป็นทั้งคนในเมืองหลวง จากต่างจังหวัดทั่วประเทศและชาวต่างประเทศมาซื้อหาสินค้าในตอนกลางวัน ในขณะที่เช้ามืดของแต่ละวันจะเป็นเวลาการซื้อขายของผู้ขายส่ง (wholesalers) และพ่อค้ารายย่อย (retailers) มาซื้อสินค้าเพื่อนำไปขายต่อ จึงเป็นภาพแห่งความสับสนอลม่านสะท้อนให้เห็นการดำรงชีวิตของชาวเกาหลีโดยแท้

1. ตลาดนัมเดมุน

ตลาดนัมเดมุนตั้งอยู่บริเวณแขวงนัมชาง เขตชุงกุกใจกลางกรุงโซล มีอายุยืนยาวถึง 586 ปี (นับจนถึงปี ค.ศ. 2000) อาจถือได้ว่าเป็นตลาดที่มีอายุเก่าแก่ที่สุดในประเทศ ตลาดนี้มีสินค้ามากมายตั้งจำหน่ายแก่ผู้ซื้อที่เข้ามาทำธุรกรรมในตลาดราววันละ 400,000 คน ในจำนวนนี้เป็นชาวต่างประเทศ 3,500 คน ตลาดนัมเดมุนเปิดดำเนินการครั้งแรกในปี ค.ศ. 1414 ซึ่งเป็นยุคอาณาจักรโชซอน (ระหว่างปี ค.ศ. 1392-1910) โดยรัฐบาลได้ให้เช่าสถานที่เพื่อให้ประชาชนมีตลาดซื้อ-ขายสินค้าในหมู่คนกลุ่มเล็ก ๆ จนกระทั่งถึงรัชสมัยพระเจ้าย็องโจ (ค.ศ. 1724-1776) ตลาดได้ขยายตัวเป็นศูนย์กลางการค้าส่งและขายปลีก และในที่สุดกลายเป็นศูนย์กลางตลาดการค้าขนาดใหญ่ที่สุดของเมืองหลวง

คนเกาหลีมักกล่าวว่า ตลาดนัมเดมุนเข้าสู่ยุคมืดเมื่อถูกคนญี่ปุ่นเข้ายึดกิจการควบคุมการดำเนินงานของตลาดในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น (ค.ศ. 1910-1945) แต่ภายหลังที่ได้รับเอกราช พ่อค้าเกาหลีได้กลับเข้ามามีบทบาทสำคัญโดยให้อยู่ในความดูแลของสมาคมพ่อค้าตลาดนัมเดมุน ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 สมาคมพ่อค้าได้ปรับเปลี่ยนเป็นบริษัทตลาดนัมเดมุน ซึ่งเป็นองค์กรดำเนินการควบคุมดูแลกิจการมาตราบนานเท่าทุกวันนี้

ตลาดนัมเดมุนมีขนาด 66,000 ตารางเมตร แต่หากจะรวมบริเวณศูนย์กลางการค้าโดยรอบซึ่งประกอบด้วยแขวงเมียงดอง (Myong-dong) แขวงปุกชางดอง (Pukchang-dong) และแขวงโซกงดอง (Sogong-dong) แขวงเหล่านี้เป็นศูนย์กลางการค้าที่ทันสมัยที่สุด มีสินค้าราคาแพงจากทั่วทุกมุมโลกมาจำหน่าย คนไฮโซและชนชั้นสูงทั้งชาวเกาหลีและชาวต่างประเทศต่างนิยมมาจับจ่ายซื้อของ จะมีเนื้อที่ของบริเวณแถบนี้ทั้งหมดรวมกันถึง 632,405 ตารางเมตรทีเดียว ปัจจุบัน มหานครโซลได้ประกาศบริเวณทั้งหมดเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางการค้าและได้รับการกำหนดเป็นเขตที่ได้รับบริการส่งเสริมจากกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว

เฉพาะตัวของตลาดนัมเดมุนที่เป็นที่ตั้งของตลาดนัดพื้นเมืองนั้น มีร้านค้ารวมทั้งสิ้น 10,170 ร้าน มีพ่อค้าทำกิจกรรมในตลาดราว 50,000 คน จำหน่ายสินค้าทั้งสิ้น 1,700 ชนิด ส่วนใหญ่จะเน้นหนักทางด้านเสื้อผ้าและเครื่องประดับร่างกายหรือของใช้

กระจุกกระจิกทุกประเภท (accessories) ร้านค้าเหล่านี้แยกเป็นร้านขายเสื้อผ้า 6,149 ร้าน เครื่องประดับกระจุกกระจิก 1,590 ร้าน ของนำเข้าจากต่างประเทศ 461 ร้าน ของชำ 397 ร้าน เครื่องอุปโภคบริโภคหลากหลายชนิด 365 ร้าน ผลผลิตทางการเกษตร 362 ร้าน สินค้าพื้นเมือง 155 ร้าน เครื่องใช้ในครัว 122 ร้าน ผลิตภัณฑ์หนัง 105 ร้าน อาหารและเครื่องดื่ม 103 ร้าน ที่เหลือจะเป็นร้านขายของประเภทอื่น ๆ ที่มีได้ระบุข้างต้น

ตลาดนัดเดมุนจัดได้ว่าเป็นแหล่งรวมเครื่องประดับกระจุกกระจิก (accessories) ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก โดยแต่เดิมนั้นมักถูกกล่าวขานว่าเป็นตลาดขายของปลอมลอกเลียนแบบสินค้าของอิตาลีและฝรั่งเศส ในปัจจุบัน สถานการณ์มิได้เป็นเช่นนั้นเพราะพ่อค้าจะเป็นทั้งผู้ผลิตสินค้าและผู้ขายสินค้าด้วยตัวเอง อีกทั้งยังส่งออกไปขายยังตลาดต่างประเทศนำเงินตราเข้าประเทศเกาหลีเป็นจำนวนมากในแต่ละปี

บนชั้นสองของตึกเคโดในตลาดนัดเดมุน มีร้านค้า 400 ร้านที่ขายเครื่องประดับจำนวนนับพันชนิด ทำให้แลดูแพรวพราวและมีชีวิตชีวายิ่งนัก ส่วนตึกที่ตั้งอยู่ข้างเคียง เช่น อาคารยอนเซ เจนกัน คอร์ติ ซองจา และยงแซง ในส่วนที่ขายเครื่องประดับเบ็ดเตล็ด มีร้านค้าประเภทนี้อีก 1,500 ร้านที่ทั้งขายส่งและขายปลีก เหล่าพ่อค้าเครื่องประดับแต่ละชนิดต่างมีความเชี่ยวชาญในการออกแบบด้วยฝีมือล้ำเลิศเพื่อผลิตสินค้า ซึ่งมีถึงร้อยละ 30 ที่เป็นสินค้าที่พ่อค้าเหล่านี้ออกแบบและผลิตด้วยฝีมืออันประณีตบรรจง ทำให้สินค้าของเกาหลีสามารถแข่งขันได้ดีในตลาดโลก นายปัก ชังกุกพ่อค้าคนหนึ่งกล่าวว่า “เครื่องประดับเกาหลีที่วางขายในตลาดอเมริกานั้นมีอยู่มากกว่าครึ่งหนึ่งของสินค้าประเภทนี้ในตลาดสหรัฐฯ ทั้งหมดรวมกัน” ส่วนประธานสมาคมพ่อค้าอุตสาหกรรมเครื่องประดับเคยกล่าวเสริมว่า “นอกจากพ่อค้าผู้ผลิต จะทำการออกแบบด้วยตัวเองแล้ว ยังได้ว่าจ้างนักศึกษาจากคณะศิลปกรรมจากมหาวิทยาลัยฮงอิก มหาวิทยาลัยสตรีคองคุก และวิทยาลัยชางกันออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ด้วยลวดลายงามวิจิตรน่าสนใจยิ่ง ค่าจ้างที่จ่ายคือ 20,000-30,000 วอน (ราว 800-1,000 บาท) ต่องานหนึ่งชิ้น งานของนักศึกษาเหล่านี้มีคุณภาพและเป็นงานต้นแบบ (originality) ของสินค้าเกาหลีโดยแท้ จึงเป็นที่นิยมของตลาดต่างประเทศเป็นอย่างมาก

สินค้าเครื่องประดับมีราคาตั้งแต่ 500 วอน (ราว 15 บาท) ซึ่งเป็นสินค้านำราคาต่ำ เช่น กำไล ต่างหู สร้อยคอ และสร้อยข้อมือ ตลาดสำคัญของสินค้าประเภทนี้ได้แก่ประเทศแถบเอเชีย

ตะวันออกเฉียงใต้และตะวันออกกลาง ส่วนตลาดอเมริกาสนใจปืนปักผมและผ้าคาดศีรษะ
ราคาราวชิ้นละ 1,000-3,000 วอน รวมทั้งเข็มกลัดที่ประดับด้วยพลอยและทับทิมเม็ดเล็ก ๆ
โดยบางชิ้นจะใช้พลอยประดับกว่า 400 เม็ด ในสนนราคาชิ้นละ 20,000 วอน พ่อค้าจาก
ลอสแอนเจลิสมักเดินทางมาซื้อเพื่อนำไปจำหน่ายคิดเป็นมูลค่าราว 10-30 ล้านบาทต่อหนึ่ง
เที่ยวทีเดียว

ในแต่ละเดือน เครื่องประดับในตลาดนี้ส่งออกไปขายยังตลาดต่างประเทศมีมูลค่าราว
ล้านละ 20 ล้านบาท รวมมูลค่าทั้งตลาดที่ส่งออกมีถึง 350 พันล้านบาทต่อปี นายอิม ซังฮับ
ประธานพ่อค้าเครื่องประดับเน้นว่า “ศักยภาพการรองรับสินค้าประเภทนี้ยังมีอีกไม่จำกัด และ
เกาหลีได้กลายเป็นชาติชั้นนำของโลก ดังนั้น การสนับสนุนจากรัฐจึงมีความสำคัญยิ่ง”

สินค้าที่ขายได้ดีเป็นอันดับที่สอง ได้แก่เครื่องแต่งกายสตรี มีตั้งแต่เสื้อ กระโปรง
เสื้อยืด เสื้อผ้ายีน เสื้อผ้าประเภทถัก เสื้อแจ็คเก็ต ไปจนถึงสูท ชุดเดินทาง ชุดนอน เสื้อคลุม
และชุดชั้นใน ตลอดจนชุดสวมใส่ในบ้านสบาย ๆ เสื้อผ้าเหล่านี้มีคุณภาพเป็นเลิศในราคา
สมเหตุสมผล อาคารเคโดชั้นขายสินค้าสุขภาพสตรี อาคารซองจา จุงกึง เคนเนคี้และบอนดอง
เป็นแหล่งขายเครื่องแต่งกายสตรีที่โดดเด่นและสำคัญ

ในช่วงเวลาตีสองไปจนถึงหกโมงเช้า เป็นการทำธุรกรรมประเภทขายส่งที่ซุกมุน
และมีกิจกรรมยุ่งที่สุด ส่วนตอนสายตั้งแต่เวลา 7 นาฬิกาเป็นต้นไป ลูกค้านายย่อยและชาว
ต่างประเทศจะเข้าไปซื้อหาจนกระทั่งถึงเที่ยงวัน จากนั้นลูกค้าจะลดลงเป็นลำดับ

เครื่องแต่งกายเด็กเป็นสินค้าที่ซื้ออันดับถัดลงมาของตลาดนมเดมุน โดยจะมีขาย
แถบบริเวณมาม่า เบอแดง วอน เครยอนและโพกี มีการประเมินกันว่าสินค้าเครื่องแต่งกายเด็ก
ราวร้อยละ 90 ที่ใช้กันในประเทศเกาหลีได้ซื้อขายผ่านตลาดนี้ บางส่วนส่งผ่านต่อไปขายยัง
ห้างสรรพสินค้าที่มีชื่อเสียงทุกแห่ง โดยพ่อค้าขายส่งและรายย่อยจากทั่วประเทศจะมาซื้อขาย
ในช่วงตี 2-6 นาฬิกา ส่วนลูกค้าธรรมดาจะเข้ามาจับจ่ายซื้อหาระหว่าง 7 นาฬิกาไปจนถึงบ่าย
สองโมง

เครื่องแต่งกายผู้ชายก็เป็นสินค้าสำคัญของตลาดนี้ มีทั้งเสื้อผ้ามใส่ปกดี
ประจำวัน สูทตามแฟชั่นนำสมัยล้ำยุค เข็มขัด เน็คไท กระเป๋าตุงตัก ผ้าขนหนู ผ้าพันคอ ถู
เท้า ชุดว่ายน้ำ และชุดชั้นในมีให้เลือกมากมาย บริเวณขายสินค้าประเภทนี้อยู่ที่อาคารเคโดและ

บันกอสเป็นหลัก คุณภาพของสินค้าและสไตล์ที่ตัดเทียบกับสินค้าที่วางจำหน่ายใน
ห้างสรรพสินค้า แต่ที่สำคัญคือราคาเป็นกันเองที่ถูกกว่ามาก

ผลิตภัณฑ์พื้นเมืองของเกาหลีทุกชนิดมีขายตามร้านต่าง ๆ ที่อาคารเคโด นักท่องเที่ยว
และผู้ซื้อภายในประเทศสามารถซื้อหาสินค้าที่ส่งมาจากแหล่งผลิตที่สำคัญ ๆ จากทั่วประเทศ
เช่น ผลิตภัณฑ์ประเภทไม้ ทั้งที่เป็นภาชนะและไม้แกะสลักจากแหล่งผลิตที่สำคัญจากกังฮวา
ในจังหวัดเคียงกี ผลิตภัณฑ์ไม้ไฟจักสานจากเมืองแทมยงในจังหวัดโชลลาใต้ เป็นต้น
นอกจากนี้ พวกเครื่องลายคราม สแตนเลส วัตถุโบราณ เครื่องแก้วทั้งที่ผลิตในเกาหลีและจาก
ต่างประเทศมีวางขายหลากหลาย รวมทั้งของที่ระลึกส่งไปจากประเทศไทยด้วย อนึ่ง สิ่งที่
ขาดไม่ได้คือโสม ทั้งโสมสด และโสมชนิดต่าง ๆ มีวางขายมากมาย

สินค้าสำคัญอีกประการหนึ่งของตลาดนัมเดมุน ก็คือแผงลอยจำนวน 788 แผงที่ตั้ง
วางขายสินค้ากระจัดกระจายไปทั่วตลาด สินค้าที่วางขายตามแผงลอยได้แก่ เสื้อราคาถูกที่
ต่อรองได้ ผลไม้ ผักและเครื่องประดับกระจุกระจิก แผงลอยเหล่านี้เป็นที่ชื่นชอบของ
นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมาก ส่วนเจ้าของแผงลอยมักจะเป็นผู้เริ่มและจะกลายเป็น
ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ต่อไปในอนาคต

นักท่องเที่ยวจะนิยมซื้อสินค้าที่แตกต่างกันออกไป เช่น ชาวอเมริกันมักสนใจสินค้า
ศิลปะพื้นบ้าน ผลิตภัณฑ์แกะสลักและเสื้อผ้า ชาวญี่ปุ่นจะหาซื้อพวกเห็ด สาหร่ายแห้ง โสม
และเสื้อผ้า คนจีนนิยมซื้อเห็ดและผลิตภัณฑ์พื้นเมือง ชาวรัสเซียจะซื้อเสื้อผ้าและ
เครื่องประดับกระจุกระจิก ส่วนฟิลิปปินส์จะหาซื้อผลิตภัณฑ์พื้นเมืองและเครื่องประดับ
ต่าง ๆ

ด้วยเหตุนี้ ตลาดนัมเดมุนจึงเป็นตลาดพื้นเมืองขนาดใหญ่ และเป็นปรากฏการณ์
ทางสังคมที่เผยถึงวิถีทางการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีที่ธุรกิจจะเริ่มตั้งแต่เวลา 2 นาฬิกา ก่อน
รุ่งอรุณไปจนถึงพลบค่ำ สภาพที่เห็นก็คือการกุญแจจอนถ่ายสินค้าอย่างรีบเร่งของทั้งผู้ขาย
ปลีกและขายส่ง การต่อรองราคา (ส่วนใหญ่ราคาที่แท้จริงจะต่ำกว่าราคาที่ผู้ขายเรียกครั้งแรก
มาก) และเสียงอีกทีก็จากการตะโกนทุกสารทิศ ทำให้สีสันของตลาดมีชีวิตชีวาตลอดเวลา
และเงินตราแพร่สะพัดจากการดำเนินธุรกิจซื้อขาย

ในอดีต ตลาดนมเดนมุขเปิดดำเนินการทุกวันโดยไม่มีวันหยุด พ่อค้าต่างทุ่มเทกำลังกายกำลังใจพลิกผันให้ธุรกิจเจริญรุดหน้าทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมาที่ภาวะเศรษฐกิจของเกาหลีก้าวไปสู่จุดเปลี่ยนผ่านที่สำคัญ นั่นคือ กลายเป็นประเทศร่ำรวยขึ้น คนเกาหลีเริ่มมองหาความสุขให้กับตนเองและครอบครัวมากขึ้น ตลาดนมเดนมุขจึงหยุดทำการในวันอาทิตย์

2. ตลาดดงเดนมุข

ตลาดดงเดนมุขเป็นคู่แข่งสำคัญของตลาดนมเดนมุข และตั้งอยู่ในใจกลางของกรุงโซลเช่นกัน ตลาดแห่งนี้เป็นแหล่งรวมสินค้าประเภทเสื้อผ้าที่ใหญ่ที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง โดยมีร้านค้าจำนวน 27,000 ร้านตั้งอยู่ซึ่งอาจจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มหรือบริเวณคือ กลุ่มร้านทันสมัย (modernized wholesale district) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก กลุ่มร้านค้าแบบพื้นเมือง (traditional market district) อยู่ตอนกลางของตลาด และกลุ่มร้านค้าย่อยที่เพิ่งเกิดขึ้น (newly-emerging retail district) อยู่ทางทิศตะวันตก

ตลาดแบบพื้นเมืองจะขายเสื้อผ้าและสินค้าที่เกี่ยวข้อง ดังเช่นเครื่องประดับ กระเป๋ากระจุก (accessories) กระเป๋าและรองเท้าเป็นหลัก ในขณะที่ร้านค้าย่อยจะขายสินค้าเกี่ยวกับแฟชั่นของวัยรุ่น โดยร้านค้าย่อยเหล่านี้จะมีเงินหมุนเวียนราวหนึ่งหมื่นล้านวอนต่อวันทีเดียว ส่วนกลุ่มร้านค้าทันสมัยมีลักษณะคล้ายคลึงกับศูนย์การค้าเสื้อผ้าขายส่งประเภทเสื้อผ้าสตรี ลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นพ่อค้าย่อยจากภูมิภาคต่าง ๆ ที่มาซื้อเพื่อนำไปขายต่อ และผู้ซื้อที่ต้องการสินค้าคุณภาพดีเพื่อนำไปใช้

ตลาดดงเดนมุขเป็นศูนย์กลางการค้าเสื้อผ้าที่มีปริมาณถึงร้อยละ 30 ของการค้าเสื้อผ้ารวมของประเทศ อัตราการขายส่งต่อขายปลีกเท่ากับ 8 : 2

ทุก ๆ วันจะมีลูกค้าราว 200,000-300,000 คนเข้ามาซื้อของในตลาดดงเดนมุข ในจำนวนนี้จะเป็นลูกค้าชาวต่างประเทศราว 2-3,000 คน ส่วนใหญ่มาจากจีน ฮองกง ไต้หวัน รัสเซีย และแอฟริกา จำนวนลูกค้าชาวต่างประเทศกำลังเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะพวกเขาเป็นกลุ่มพ่อค้าขายส่งที่มาซื้อเพื่อนำไปขายต่อในประเทศของตน พ่อค้าขายส่งหลักมาจากญี่ปุ่นและไต้หวัน

เมื่อตลาดคงเดมนก้าวกาไกลเป็นการค้าระหว่างประเทศ เหล่าพ่อค้าพาณิชย์จึงปรับปรุงร้านและคุณภาพสินค้าให้ทันสมัยตรงกับความต้องการของลูกค้า และมีมาตรฐานสากล ทำให้เกิดบริเวณย่านร้านค้าทันสมัย เช่น แถบ Mesa and Samik Fashion Town และ Good & Good Designer World เพื่อให้แลดูหรูหราด้วยการประดับประดาสีสันชวนเยิ้มชมและมีเสื้อผ้าที่ออกแบบตามแฟชั่นล้ำยุค อนึ่ง ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1999 ตลาดได้จัดตั้งศูนย์บริการข่าวสารทำหน้าที่ในการตอบคำถามแก่พ่อค้าขายส่งที่มาจากต่างประเทศหากต้องการทราบถึงตัวสินค้าและวิธีการการส่งออก ราคาสินค้าเสื้อผ้าจากตลาดนี้มีราคาต่ำสุดแต่คุณภาพเป็นเลิศ ทำให้พ่อค้าจากต่างประเทศได้กำไรงาม จึงเที่ยวไปเที่ยวมาซื้อสินค้าอย่างไม่ขาดสาย

ลักษณะสำคัญของตลาดนี้ก็คือ สินค้าย่อยแต่ละร้านจะเป็นทั้งผู้ผลิตและผู้จำหน่าย ซึ่งดำเนินธุรกิจที่เป็นอิสระต่อกันเสมือนเป็นแต่ละบริษัท กล่าวคือ ร้านค้าที่มีขนาดเนื้อที่เพียงหนึ่งเปียง (หนึ่งเปียงเท่ากับ 3.3 ตารางเมตร) นี้ ผู้เป็นเจ้าของจะออกแบบหรือว่าจ้างผู้ออกแบบเสื้อผ้าสำหรับร้านของตน จากนั้นก็นำไปว่าจ้างให้ตัดเย็บจากโรงงานหรือร้านตัดเย็บเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณภายในหรือใกล้เคียงรอบ ๆ ตลาดนั่นเอง เมื่อเสร็จแล้วก็นำมาวางขาย วิธีการดังนี้สามารถผลิตเสื้อผ้าแบบใหม่ทันสมัยโดยใช้เวลาเพียงไม่กี่วันในขณะที่บริษัทขนาดใหญ่อาจต้องใช้เวลานับแรมเดือน อย่างไรก็ตาม การกระทำเช่นนี้มักก่อให้เกิดสินค้าลอกเลียนแบบเสื้อผ้ายี่ห้อจากต่างประเทศ ซึ่งจะมีวางขายอย่างกว้างขวางในตลาดคงเดมน แม้ว่าทางตลาดจะพยายามรณรงค์ให้ผลิตสินค้าโดยใช้ความสามารถในการออกแบบการผลิตและใช้ยี่ห้อของตนเองก็ตาม แต่การพัฒนาที่ยังคงทำได้เพียงระดับหนึ่ง

3. ตลาดนัดพื้นเมืองในต่างจังหวัด

ตามประวัติศาสตร์ของเกาหลี ตลาดนัดมีขึ้นตั้งแต่ปลายยุคอาณาจักรโชซอนแล้ว โดยชาวบ้านจากถิ่นใกล้เคียงและห่างไกลนำผลผลิตของตนมาขายในตลาด ทำให้ตำบล อำเภอ หรือจังหวัดมีตลาดเป็นสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้า อีกทั้งตลาดยังทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางข่าวสารที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นอื่นนำมาเล่าสู่กันฟังเนื่องจากในยุคนั้น การคมนาคมสื่อสารไม่สะดวกดังเช่นปัจจุบัน เหล่าพ่อค้าที่เดินทางไปมาระหว่างตลาดตามจังหวัดและภูมิภาคอื่นจะ

ทำหน้าที่เป็นผู้สื่อข่าว นอกจากนี้ ตลาดยังมีบทบาทสำคัญในการสร้างประชาคมเพื่อจะรู้ว่าคุณส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเป็นอย่างไร เชื่ออะไร และจะตัดสินใจทำอะไรต่อชุมชนและต่อประเทศชาติ ส่วนพ่อแม่ก็จะใช้โอกาสที่เข้าไปทำธุรกรรมในตลาดเพื่อมองหาคู่สมรสให้แก่ลูกหลานของตน ประการสุดท้าย ตลาดยังทำหน้าที่เป็นแหล่งประกวดประชันกันในกีฬามวยปล้ำคนตรีและการเดินร่าพื้นเมืองเพราะมุมหนึ่งของตลาดจะจัดให้มีกิจกรรมดังกล่าวด้วย

ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างสัก 2 ตลาดเพื่อการศึกษาวิเคราะห์ในรายละเอียด ดังนี้

ก. ตลาดนัดโมราน (Moran market) ชื่อที่เป็นทางการคือ ตลาดพื้นเมืองโมราน ตั้งอยู่ที่ตำบลชองนำ อำเภอชวงวอน เมืองชองนำชิ จังหวัดเคียงกี เริ่มเปิดดำเนินการเมื่อ ค.ศ. 1962 บริเวณตลาดเป็นที่โล่งแจ้ง พ่อค้าแม่ค้าจะปูผ้าวางสินค้าบนพื้น หรือบ้างก็วางสินค้าบนโต๊ะ บ้างก็กางเต็นท์หรือกางร่มขนาดใหญ่ โดยจัดเป็นแถว ๆ มีช่องทางเดินระหว่างกลาง ขนาดของตลาดกว้าง 30 เมตร ยาว 320 เมตร กินบริเวณโดยรอบทั้งสิ้น 108,900 ตารางเมตร ในอดีต ตลาดตั้งอยู่ตามแนวถนนสายหลักของตำบลชองนำ ปัจจุบันย้ายมาตั้งบริเวณบนฝั่งแม่น้ำเตวอนซอนเมื่อปี ค.ศ. 1990 นี้เอง ตลาดโมรานเปิดดำเนินการทุก ๆ 5 วัน คือวันที่ 4, 9, 14, 19, 24 และ 29 ของทุกเดือน

ตลาดนัดแห่งนี้เป็นเช่นเดียวกับตลาดนัดอื่น ๆ ทั่วประเทศที่มีผู้คนเข้ามาจับจ่ายซื้อของ อาหารและเครื่องนุ่งห่มสำหรับครอบครัว สินค้ามีมากมายหลายหลากชนิด โดยที่วางบนพื้นได้แก่ พักทอง กระเทียม และโสมสด สินค้าที่บรรจุอยู่ในถุงหรือใส่กะละมังได้แก่ ข้าวสาร ข้าววิธ ข้าวมอลท์ ถั่วชนิดต่าง ๆ ในขณะที่ผลไม้ตามฤดูกาลจะใส่กล่องกระดาษขนาดใหญ่วางขาย ส่วนพลาสติก ปลาหมึก กุ้ง หอย สัตว์ปีกและหมู เนื้อวัว และเนื้อแกะจะวางบนโต๊ะหรือตั้ง บางส่วนของตลาดจะตั้งต้นไม้ประดับ ไม้ดอกและสัตว์เลี้ยง รวมทั้งมีแผงขายอาหารพร้อมทาน (อาหารสำเร็จรูป) ทั้งที่รับประทานในตลาดและที่ซื้อไปทานข้างนอก มีเด้าหู้ อาหารว่างและขนม นอกจากนี้ บางส่วนก็จะมีเสื้อผ้าตั้งขายมากมาย อนึ่ง มีพ่อค้าแม่ค้าจากตำบลและอำเภออื่นนำสินค้าที่ผลิตได้ในท้องถิ่นของตนมาจำหน่ายในตลาดนัดแห่งนี้ ส่วนผู้ที่มาจากจังหวัดและภูมิภาคห่างไกลจะนำสินค้าที่แปลกมาจำหน่ายโดยใช้รถบรรทุกเปิดท้ายวางขายสินค้า

หน้าที่ประโยชน์ของตลาดโมราก็เป็นเช่นเดียวกับตลาดอื่น ๆ นอกจากนั้น ยังเป็นแหล่งรายได้ของผู้ผลิตและเกษตรกรที่นำของมาขาย เพื่อนำเงินไปเลี้ยงดูครอบครัว ตลอดจนส่งเงินไปให้แก่ลูกหลานที่เรียนต่อในชั้นมัธยมและมหาวิทยาลัย ในขณะที่แม่บ้านสามารถหาซื้ออาหารในราคาที่เหมาะสมนำไปเลี้ยงดูครอบครัวให้อิ่มท้อง เพราะราคาอาหารต่ำกว่าในห้างสรรพสินค้ามาก

เมื่อแรกเริ่มดำเนินกิจการ ตลาดโมรานเป็นแหล่งรวมของชาวเกาหลีเหนือที่อพยพลมมาตั้งรกรากในบริเวณแถบนี้เมื่อครั้งสงครามเกาหลี ต่อมาเมื่อชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือไปไกล จึงมีคนเข้ามาซื้อขายเพิ่มมากขึ้น ทำให้ตลาดโมรานกลายเป็นตลาดพื้นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเกาหลีที่เปิดทำการในทุกห้าวัน และสถานที่แห่งนี้กลายเป็นที่ที่สามารถพบปะกับผู้คนทีพูดหลากหลายสำเนียงภาษาตามท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ตามปกติ จะมีผู้ซื้อราว 250,000 คนเข้าไปทำธุรกรรมจับจ่ายซื้อของในแต่ละครั้งที่ตลาดเปิดดำเนินการ ในจำนวนนี้มีพ่อค้าแม่ค้ากว่า 1,500 คน และมูลค่าของการซื้อขายราว 700-800 ล้านดอลลาร์ ตลาดโมรานจะมีผู้คนมากขึ้นและมียอดการซื้อขายนุ่งขึ้นในระดับสูงสุด ก็คือในช่วงเทศกาลชุก หรือวันไหว้บรรพบุรุษหลังการเก็บเกี่ยว ซึ่งตรงกับวันที่ 15 เดือนสิบทางจันทรคติ โดยคนเกาหลีทุกครัวเรือนจะออกมาจับจ่ายซื้อของเพื่อใช้ในวันกราบไหว้บรรพบุรุษ

ตลาดโมรานมีชื่อในด้านการซื้อขายพริกแดง พริกแห้งสีแดง และสัตว์ปีก (เช่น ไก่ เป็ดและห่าน) กล่าวกันว่าราคาพริกแดงของตลาดนี้จะเป็นตัวกำหนดราคาพริกแดงในกรุงโซล พริกแดงจะซื้อขายกันมากในเดือนกันยายนของทุกปี โดยตลาดโมรานจะทำการขายส่งในวันที่ 3, 8, 13, 18, 23 และ 28 หรือก่อนวันเปิดตลาดนัดหนึ่งวัน ภาพอันสดสวยของสีพริกจะคล้ายคลึงกับภาพของใบไม้ที่เปลี่ยนสีในฤดูใบไม้ร่วง ส่วนช่วงหน้าร้อนจะมีการซื้อขายกระเทียมจากแถบเสนมัมและมูอันจังหวัดโซลลา โดยจะนำมาวางกองเป็นภูเขาเล็ก ๆ ทีเดียว ในขณะที่พริกสดสีเขียวจะมีขายกันมากในเดือนสิงหาคม

แม้ค้าจากชุมชนริมทะเล เช่น จากหมู่บ้านยอจู เซซอน ซองยั้ง และโซนาจะนำอาหารทะเลสด รวมทั้งปูปลากุ้งหอยที่เพิ่งจับได้ใส่ตะกร้ามาวางขาย ส่วนเต่า ปลาไหล และปลาหูงู จะวางเรียงรายในส่วนที่ขายของสด เกษตรกรจะนำผักหลากชนิด บวบ แดงโมและ

มะเขือเทศมาวางขาย ถัดมาจะเป็นสมุนไพรและโสมตั้งขายโดยผู้ซื้อจะนำไปบริโภคเพื่อให้ร่างกายอบอุ่นในหน้าหนาว ในฤดูใบไม้ผลิ ไม้ประดับ ต้นไม้และดอกไม้จะได้รับความนิยมจากผู้ซื้อที่นำไปประดับบ้านและที่ทำงาน อนึ่ง สินค้าที่มีปรากฏในทุกฤดูกาล ก็คือเงาะและน้ำมันงา เพราะรอบ ๆ บริเวณนี้จะมีโรงงานผลิตน้ำมันงาที่มีคุณภาพดี 100 เปอร์เซ็นต์ตั้งอยู่ และน้ำมันงาที่ส่งไปขายต่อยังกรุงโซลซึ่งจะครองตลาดในเมืองหลวงถึงร้อยละ 30 ของทั้งหมด

ฝั่งขวาของตลาดจะมีแผงลอยขายของสารพัด เช่น ก๋วยเตี๋ยว วิกิโอะ เสื้อผ้า เครื่องมือเครื่องใช้ และผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่นานาชนิด ส่วนมุมด้านซ้ายของตลาดจะเป็นบริเวณโล่งแจ้งใช้เป็นที่แสดงการละเล่นพื้นบ้าน โดยผู้ชมจะยืนหรือนั่งล้อมวงดูการแสดงตั้งแต่เช้าจรดเย็น

พ่อค้าแม่ค้าที่มาจากต่างถิ่นจะค้างแรมตามห้องเช่าชั่วคราวราคาถูกตามห้องแถวที่ตั้งอยู่รอบ ๆ ตลาด พวกเขาจะนอนหลับเป็นตายหลังจากทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยติดต่อกันกว่า 20 ชั่วโมงในแต่ละวัน อาหารเย็นที่พวกเขารับประทานอันเป็นการส่งท้ายก่อนย้ายไปขายยังตลาดนัดอื่น ก็คือ หมูย่าง กิมจิ ซุปวุ้นและเครื่องใน ตามด้วยเหล้าโซจูที่แสนอร่อย

ข. ตลาดกูเร (Kurye market) อำเภอกูเร จังหวัดโซลลาใต้ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาคีรีชัน ซึ่งเป็นสันเขาที่แบ่งเขตแดนระหว่างจังหวัดเคียงชังใต้ทางทิศตะวันออกกับจังหวัดโซลลาใต้ในทางทิศตะวันตก ซึ่งทั้งสองจังหวัดนี้ตั้งอยู่ทางตอนใต้ปลายสุดของคาบสมุทรเกาหลี อำเภอนี้มีแม่น้ำซัมจินกั๋งไหลผ่าน ทำให้เป็นชุมทางระหว่างเมืองต่าง ๆ ทั้งทางน้ำและทางบกสำหรับผู้คนจะเดินทางข้ามจังหวัด

จังหวัดโซลลาใต้มีพื้นที่เป็นที่ราบกว้างใหญ่ จึงมีความอุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งปลูกข้าวและพืชผลทางการเกษตรที่สำคัญของประเทศ เช่น ยาสูบ กระเทียม ผักต่าง ๆ และบวบโสม แครอท หมู เป็ด ไก่และวัว อีกทั้งยังสามารถผลิตเกลือและการประมง จึงมีอาหารทะเลนานาชนิด

บริเวณแถบอำเภอกูเรมีตลาด 3 ประเภทตั้งอยู่ คือตลาดนัด ตลาดถาวร และตลาดปลุสต์วั ตลาดนัดเปิดดำเนินการในวันที่ 3, 8, 13, 18, 23 และ 28 ของทุกเดือน โดยได้ย้ายสถานที่ตั้งของตลาดมาหลายจุดแล้ว จนกระทั่ง ค.ศ. 1959 ได้ย้ายมาตั้งอยู่ที่แขวงพงคองซึ่งเป็นที่ตั้งในปัจจุบันตลาดนัดแห่งนี้มีพื้นที่รวมกันราว 20,229 ตารางเมตร ส่วนตลาดถาวรเป็น

ตลาดสด ที่เปิดทำการทุกวันและมีเนื้อที่ 1,842 ตารางเมตร ในขณะที่ตลาดปศุสัตว์จะเป็นที่ขายวัวและหมูเป็น ๆ เฉลี่ยการซื้อขายวัว 120 ตัว และหมู 100 ตัวต่อวันที่ตลาดเปิดทำการ

ตลาดนัดคูเรมีชื่อเสียงในด้านปลาเงิน ชา หน่อไม้ หัวเผือกหัวมัน รวมทั้งไม้แกะสลัก เครื่องใช้ที่ทำด้วยทองเหลือง และน้ำผึ้ง ส่วนสินค้าอื่น ๆ ที่วางขาย คือ ผลผลิตทางการเกษตรและอาหารทะเล

อัตราค่าเช่าแผงและที่ที่วางของขายตรกราววันละ 400-600 วอน หากใช้รถบรรทุกเล็กเป็นที่ตั้งวางสินค้าขายคิดวันละ 500 วอน ล้อลากล้อเลื่อนตั้งวางขายคิดคันละ 200 วอน ตลาดคูเรมีลักษณะเป็นตลาดชนบทโดยแท้ ทำให้สามารถเข้าใจวิถีการดำรงชีวิตของชาวชนบทเกาหลีได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบัน ตลาดนัดพื้นเมืองที่เปิดทำการทุกห้าวันในเกาหลีมีอยู่ราว 150 แห่งทั่วประเทศและกำลังจะสูญหายเพราะเลิกกิจการไปเรื่อย ๆ เนื่องจากถูกแทนที่ด้วยร้านซูเปอร์มาเก็ตและห้างสรรพสินค้าที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดในแทบทุกเมือง นอกจากนี้ บางตลาดได้พัฒนากลายเป็นตลาดสดที่เปิดทำการทุกวัน กล่าวกันว่าในอนาคต ตลาดนัดพื้นเมืองอาจจะหลงเหลือเพียงแต่ชื่ออยู่ในความทรงจำของผู้คนที่มียุติที่เคยมีประสบการณ์และคุ้นเคยกับการดำเนินกิจการของตลาดนัดเหล่านี้

4. ตลาดปศุสัตว์

ตลาดปศุสัตว์เป็นสถานที่ที่ชาวนานำวัวมาขาย หรืออาจเรียกว่าตลาดวัว (Cattle market) ยกเว้นบางตลาดที่นำหมูมาขายด้วย ผู้ซื้อจะนำสัตว์เหล่านี้ไปขายต่อยังโรงฆ่าสัตว์หรือบางครั้งเจ้าของโรงฆ่าสัตว์จะเป็นผู้ซื้อด้วยตัวเอง ในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง 2 ตลาดดังนี้

ก. ตลาดวัวกวางซอน (Kwangchon cattle market) เป็นตลาดใหญ่ที่สุดในประเทศตั้งอยู่ที่อำเภอซองซอง จังหวัดชุงชองใต้ ในทุกวันที่เปิดทำการจะมีการซื้อขายวัวราว 700 ตัว แต่ถ้าเป็นช่วงเทศกาลวันชูชก จำนวนวัวที่ทำการซื้อขายจะมีถึง 1,000 ตัว ตลาดวัวกวางซอนเปิดทำการทุก ๆ 5 วัน โดยหลักการแล้ว เจ้าของวัวจะนำสัตว์ของตนมาขายกับผู้ซื้อโดยตรง จากนั้นวัวจะถูกส่งไปยังโรงฆ่าสัตว์ ยกเว้นลูกวัวที่ชาวนาจะซื้อไปเลี้ยง ซึ่งจะใช้เวลาราวหนึ่งปีจึงจะนำมาขายอีกครั้ง

ตามปกติ ตลาดจะใช้เวลาในเปิดกิจการราวครึ่งละ 4-5 ชั่วโมง โดยจะเปิดทำการเวลาราวตี 5 ไปสิ้นสุดลงประมาณ 10 นาฬิกา ภายหลังจากที่เจ้าของหรือผู้ขายและผู้ซื้อตกลงกันว่าจะซื้อขายกันแล้ว ก็จะนำวัวไปชั่งและจ่ายเงินทันที วัวที่มีราคาดีนั้นจะต้องมีรูปร่างแข็งแรง มีกล้ามเนื้อแข็งแรงและท้องกระชับ หากเนื้อเหลวและท้องหย่อนจะไม่ค่อยได้ราคา เพราะว่าวัวจะมีไขมันมาก ตลาดวัววางขนที่ตั้งอยู่ใกล้กับกรุง โชล ราคาวัวจึงสูงกว่าตลาดในจังหวัดอื่น ทำให้ชาวนาจากถิ่นห่างไกลนำวัวของตนมาขายในตลาดวัวแห่งนี้มาก

ภาพที่ปรากฏให้เห็นในตลาดก็คือ ความผูกพันระหว่างวัวกับเจ้าของ โดยวัวจะถูกลากขึ้นรถบรรทุกทุกภายหลังจากการซื้อขายสิ้นสุดลง การที่ถูกลากเป็นเพราะวัวไม่ยอมจากเจ้าของไปหรืออาจเป็นเพราะมันคงรู้ชะตากรรมที่จะได้รับเมื่อต้องพลัดพรากจากเจ้าของ จึงเป็นภาพที่น่ารันทดใจยิ่งนัก ส่วนอีกภาพหนึ่งเป็นภาพของความเสียใจที่เจ้าของวัวบางคนไม่สามารถขายวัวในราคาที่ต้องการได้ ยิ่งเป็นช่วงที่ตลาดกำลังจะวาย ราคาวัวจะตกลงอย่างฮวบฮาบ แต่เจ้าของจำเป็นต้องขาย หากไม่ขายก็จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการขนวัวกลับบ้าน อย่างไรก็ตาม ทุกวันทำการจะมีการนำวัวที่ขายไม่ได้ นำกลับไปบางส่วนเนื่องจากราคาต่ำเกินไป ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูตลอดทั้งปี และบางครั้งราคาอาจจะต่ำกว่าราคาลูกวัวที่ซื้อไปเมื่อปีก่อนเสียอีก ด้วยเหตุนี้ ตลาดวัวจึงเป็นสถานที่ที่มีทั้งความสมหวังและความผิดหวัง ความรันทดใจคละเคล้ากันไป

ข. ตลาดวัวฮัมเปียง (Hampong cattle market) ตั้งอยู่ที่อำเภอฮัมเปียง จังหวัดโชลลาใต้ เคยมีการย้ายสถานที่ตั้งตลาดมาหลายแห่งเพราะความไม่สะดวกในการเข้าออก ที่ตั้งปัจจุบันอยู่ริมฝั่งแม่น้ำและมีถนนเข้าออกได้อย่างสะดวก ขนาดของตลาดมีบริเวณ 9,900 ตารางเมตร สามารถรองรับวัวได้ครึ่งละ 800 ตัว เปิดดำเนินการทุก ๆ ห้าวัน คือ วันที่ 2, 7, 12, 17, 22 และ 27 ของทุกเดือน ตลาดจะเริ่มทำการตั้งแต่ 5.00 น. และปิดเวลา 8.00 น. ส่วนในฤดูหนาวจะเปิดเวลา 6.00 น. และปิดเวลา 10.00 น.

กระบวนการซื้อขายของตลาดนี้น่าสนใจยิ่ง กล่าวคือ จะมีคนกลาง (middlemen) เดินทางไปเยี่ยมตามคอกวัวในหมู่บ้านต่าง ๆ หากเห็นวัวที่เขาพอใจก็จะเข้าไปพูดคุยกับเจ้าของและวางเงินมัดจำไว้จำนวนหนึ่ง เงินที่จ่ายไปนี้เป็นของพ่อค้าวัวที่คนกลางขอเบิกล่วงหน้ามาก่อน จากนั้นคนกลางก็จะนำข่าวมาบอกแก่พ่อค้าวัวผู้ซื้อ พอถึงวันเปิดทำการ วัวก็

จะถูกนำไปยังตลาด และการซื้อขายจะสิ้นสุดลงเมื่อนำวัวไปชั่งและจ่ายเงินที่เหลือให้กับเจ้าของวัว ส่วนคนกลางจะได้รับค่าบริการ (commission) จำนวนหนึ่งจากผู้ขาย

คนกลางของตลาดฮัมเปียงต้องขึ้นทะเบียนกับสหกรณ์ปศุสัตว์ฮัมเปียงในการเป็นตัวแทนซื้อขายและจะต้องเขียนรายงานกิจกรรมมีรายการดังนี้ รายชื่อของผู้ซื้อและผู้ขาย เพศของวัว อายุ สี น้ำหนัก ตำแหน่งของสัตว์ ราคาซื้อ และลายเซ็นของผู้ขาย ตำแหน่งของสัตว์จะดูได้จากตำแหน่งขนบนหัวและลักษณะของเขา ปัจจุบัน ในตลาดฮัมเปียงนี้มีคนกลาง 18 คน เจ้าหน้าที่สหกรณ์ 9 คน และผู้ช่วย 9 คน ที่ทำงานเกี่ยวกับการซื้อขายวัวในตลาด อนึ่ง การขนวัวไปตลาดเป็นหน้าที่ของคนกลาง วิธีการซื้อขายแบบนี้เจ้าของวัวต่างพอใจอย่างยิ่ง เพราะไม่ต้องยุ่งยากในการนำวัวไปยังตลาดด้วยตัวเอง ส่วนภาพที่หลงเหลือภายหลังที่ตลาดปิดลงแล้วก็คือ การเลี้ยงฉลองระหว่างเจ้าของกับคนกลางที่ร่วมรับประทานอาหารและดื่มสุรา อันเป็นการแสดงความยินดีปรีดาในความสำเร็จของการซื้อขาย

โดยเฉลี่ย ตลาดฮัมเปียงจะมีการซื้อขายวัวราว 170-180 ตัวของทุกวันทำการ จำนวนวัวที่มีการซื้อขายสูงสุดคือ 300 ตัว โดยจะมีการนำวัวมายังตลาดราว 500 ตัว วัวที่เหลือจะถูกส่งต่อไปขายยังตลาดวัวของซันโป ตลาดวัวซางซง ตลาดวัวฮวาซัน และตลาดฮวงเรียง ซึ่งแต่ละตลาดจะมีวันเปิดทำการต่างวันกันไป และตั้งอยู่ไม่ไกลกันนัก ปัจจุบันการคมนาคมขนส่งเป็นไปอย่างสะดวก จึงสามารถนำสัตว์ข้ามเขตอำเภอและจังหวัดได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว

จากสถิติเมื่อปี ค.ศ. 1918 (ในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น) เกาหลีมีตลาดวัวทั้งสิ้น 655 แห่งทั่วประเทศ วัวส่วนใหญ่จะเลี้ยงในป่าตามภูเขาที่ไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้ และตามเกาะต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายรายล้อมคาบสมุทร เนื้อวัวเป็นที่นิยมบริโภคกันมาก เพราะเป็นอาหารหลักที่ผู้คนรับประทานกันในครัวเรือนและตามภัตตาคารต่าง ๆ นั่นคือ เนื้ออย่างเกาหลีบูลโกกิ และซี่โครงย่างคาบิที่เป็นอาหารยอดนิยม รวมทั้งต้มเนื้อและเครื่องในวัว เนื้อเป็นแหล่งโปรตีนสำคัญของคนที่อาศัยอยู่ในเมือง ในขณะที่คนชนบทจะทานเนื้อวัวย่างเกลือหมัก โดยเฉพาะในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น คนเกาหลีต่างใช้ชีวิตแบบไร้จุดหมายและหันหน้าเข้าหาสุราเป็นเครื่องปลอบใจ ทำให้การบริโภคเนื้อในยุคนี้สูงมาก และเมื่อนับถอยหลังไปในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีการส่งหนังวัวออกไปขายยังประเทศ

ญี่ปุ่น ทำให้อุตสาหกรรมการเลี้ยงวัวเริ่มต้นวางรากฐานแต่นั้นมาเพราะการปศุสัตว์นำรายได้ เป็นกอบเป็นกำให้กับชาวนา

การเลี้ยงวัวเกี่ยวพันกับการดำเนินชีวิตของคนเกาหลี เพราะในอดีตเมื่อเกาหลี ยังเป็นประเทศเกษตรกรรม วัวจะให้แรงงานในการช่วยทำงาน เช่น ไถนาและลากเกวียน อีกทั้งเป็นอาหารอันโอชะ และเป็นแหล่งรายได้หลักของครอบครัว โดยวัวจะมีราคาสูงกว่าสัตว์ปีก หมูและพืชผลการเกษตรที่มีปริมาณเท่ากัน หากครอบครัวต้องการเงิน ก็จะขายวัวและนำเงินไปใช้จ่ายที่ต้องการ ยิ่งคนเกาหลีนิยมส่งลูกให้เรียนต่อในชั้นสูงสุดด้วยแล้ว ค่าเล่าเรียน ค่าหน่วยกิตและค่าใช้จ่ายของลูกในเมืองในขณะที่ศึกษาเล่าเรียนซึ่งคิดเป็นเงินจำนวนมากก็ มักจะได้อำนาจจากการขายวัว จนครั้งหนึ่งมีคำกล่าวว่า “มหาวิทยาลัยเป็นปราสาทแห่งซากของ วัว” (University as a tower of cow carcasses)

ในอดีต ตลาดวัวทำหน้าที่เป็นสถานที่ซื้อขายวัวเพื่อนำไปใช้แรงงานในไร่นา ต่อมาเมื่อประเทศเจริญเติบโตทางด้านอุตสาหกรรม ตลาดวัวจึงกลายเป็นสถานที่ซื้อขายวัว เพื่อส่งไปยังโรงฆ่าสัตว์ และมีอาชีพที่ต่อเนื่อง นั่นคือ คนชำแหละ โดยจะได้รับหัวและหนังวัว รวมทั้งค่าจ้างเป็นค่าตอบแทน ส่วนเนื้อวัวจะถูกส่งไปยังตลาดขายส่งเนื้อ ความเจริญของบ้านเมืองนี้เองที่ทำให้การมองวัวว่าเป็นเพียงแหล่งที่ให้โปรตีนชั้นดี ทำให้ประเพณีเกี่ยวกับ วัวลดความสำคัญไปเกือบไม่หลงเหลือ เพราะในอดีตที่คนเกาหลีใช้แรงงานวัวในการทำงาน อยู่ นั่น ในทุกวันพระวัวจะได้รับการพักผ่อนโดยไม่ต้องทำงานและได้รับการเลี้ยงดูด้วยอาหารชั้นดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน “วันวัว” (Day of Cow) แต่กาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนไป ตลาดวัวก็ยังคงทำหน้าที่เป็นแหล่งรวมในการซื้อขาย แม้ว่าจะมีการมองวัวไปในแง่ใดก็ตาม

เอกสารอ้างอิงบทที่ 7

Cho Yoon-jung,

“Shop Till You Drop : Tongdaemun Market Hops to a Hip Beat,” **Korea Now** 29 : 1 (January 15, 2000), pp. 26-27.

Chung Seung-mo,

“Cattle Market,” **Koreana**. Vol. 12 No.3 (Autumn 1998), pp. 60-63.

Kim Hee-youn,

“Moran Market,” **Koreana**. Vol. 13 No 3 (Autumn 1999), pp. 66-69.

Kim Sea-ray,

“Namdaemun Market,” **Koreana**. Vol. 13 No.2 (Summer 1999), pp.70-75.

Kim Yang-hee,

“Good Times Returning to Tongdaemun,” **Korea Herald**. (26 October 1999), p. 9-10.

Kwon Byung-rin,

“The Joys and Sorrows of the Cow Market,” **Seoul**. (December 1997), pp. 10-15.